

Neděle 5.6.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

1Te 1,1-10: *Znaky živého sboru Kristovy církve (evangelium a církev)*

Rád navštěvuji různé sbory a pozoruji, jak žijí. Není to často, protože jsem většinou na Žižkově, ale občas se taková příležitost naskytne. Vždy mě zajímá, jak křesťané v místní církvi připravují nedělní bohoslužby a organizují sborový život. Všímám si rozdílů a někdy mě mile překvapí, když mají v jiném sboru něco originálního a pěkného. I když jsou mezi sbory a církvemi rozdíly v liturgii, v tom, co se zpívá, v tom, jak se káže, a ve způsobech a formách sborové práce, život každé místní církve vyjadřuje něco důležitého a podstatného z Boží svatě vůle. Ve společenství Kristovy církve jsou věřící lidé spolu, oslavují Boha, ptají se na Boží rady, modlí se, přijímají posilu a dary od Boha a těmito dary slouží Bohu i lidem. Dnes navštívíme jeden z nejstarších křesťanských sborů a podíváme se, jak se tam mají. Je to sbor v makedonské Soluni. Čteme o něm v Bibli a čteme o něm zajímavé věci. Na základě toho, co se o něm dovídáme, si povíme něco o Božím plánu pro církev...

1. *Jak církev vzniká?*

Kristova církev to je něco úžasného! Je to *společenství obyčejných lidí*, ale přitom to *není obyčejné společenství*. Taková místní církev vzniká tak, že jednotliví lidé uvěří v Ježíše Krista a živý Ježíš z nich tvoří společenství. Není to nějaká náhoda. Je to Boží záměr. Tak to potřebuje Bůh, ale zrovna tak je to důležité pro zdravý duchovní život všech křesťanů. Děje se to díky působení evangelia a Ducha svatého. Na sboru v Soluni můžeme pozorovat, jak Bůh pracuje. Vidíme zde takové 3 fáze Božího jednání: „*evangelium přišlo*“ (5.v.), „*vy jste je přijali*“ (6.v.) a „*evangelium se rozeznělo (od vás)*“ (8.v.) Církev Kristova vzniká tam, kam přichází evangelium. Evangelium ovšem nepřijde samo, nespadne z nebe. Dobrá zpráva o Boží lásce a záchraně v Ježíši Kristu přichází tak, že je přinesou křesťané, apoštolové, kazatelé, evangelisté či misionáři. Ti, kteří věří v Krista, vyprávějí o Boží pomoci těm, kteří Ježíše jako svého Zachránce ještě neznají.

Lidé slyší evangelium nejdříve ve slovech. Evangelium musíme vložit do slov, protože jinak mu lidé porozumět nemohou. Na slovech hodně záleží. Ale nejsou to *jen* slova. Evangelium to je také *moc Ducha svatého*, která doprovází kázání a vede k tomu, že se poselství o Boží záchraně dotýká lidských srdcí. Teprve tehdy, když jsou slova potvrzena Boží mocí, mohou zasáhnout mysl, srdce a celého člověka. – Lidé se tomu často podivují, když přijdou do kostela a zjistí, že se jich to dotýká. Nejvíce posluchače zarazí, když mají dojem, že kazatel, kterého vidí poprvé v životě, mluví na veřejnosti o nich a jejich osobních problémech! – To je jeden z divů Božího působení při kázání evangelia! Lidé slyší, rozumí a prožívají, že se jedná o ně, o jejich život. Slyší podobné otázky, jaké mají sami, a slyší na ně odpovědi. Tak je to dobře a správně.

2. *Velká proměna!*

Slyšení – to je jedna věc. Ale k tomu, aby vznikla církev, je důležité ještě to další. Evangelium je třeba *přijmout*. O Soluni slyšíme, že posluchači „*uprostřed mnohé tísně přijali slovo víry v radosti Ducha svatého*“. Je to radost pro kazatele i pro posluchače, když (lidé) přijímají evangelium. Není to vždy jednoduché. Zrovna tehdy dávno v Soluni se vytvořila proti evangeliu opozice. Souviselo to s tím, že ďábel nenávidí evangelium. V evangeliu se totiž mluví o Božím vítězství a ďáblově porážce, proto se ďábel snaží šíření evangelia překazit a

brzdit. Taková duchovní a skrytá opozice se u kázání evangelia objevuje často. Lidé to poznají podle toho, že musí ve svém srdci bojovat. Když slyší Boží pozvání k víře a chtějí je přijmout, zjišťují, že tu jsou nečekané překážky a objevují se těžkosti, které brání tomu, aby to udělali. V Soluni to nebylo vůbec jednoduché. Ovšem posluchači se nenechali ničím odradit a slovo evangelia přijali. – Je to div a Boží dar, když se z člověka, který Krista neznal, stane křesťan. Dokonce se dějí i takové divy, že se křesťanem stane člověk, který Krista, křesťany a jejich víru nenáviděl a pronásledoval. Asi tušíte, na koho teď myslím, na Saula z Tarsu. Byl to vzdělaný Žid, který se rozhodl dostat co nejvíce křesťanů do vězení a křesťanství zlikvidovat. Vypadalo to, že se mu to snad podaří. Ale pak se mu do cesty postavil Ježíš Kristus a Saul musel před Ním kapitulovat. Sám se stal křesťanem! Uvěřil v Ježíše Krista a dokonce kázal evangelium a zakládal křesťanské sbory! Taková je Boží moc, že dokáže nemožné! Bůh dokáže z nepřátel udělat své nejuvěrnější služebníky!

3. Úplně jiní lidé – nové společenství!

Když tehdy dávno ve starověku vznikala církve v Soluni, lidé se v celé provincii hodně divili. V celém kraji (Makedonii a Acháji) si vyprávěli o tom, že se v Soluni děje něco zvláštního. Na lidech, kteří vyznávali Krista, byla vidět *velká proměna!* Noví křesťané všude vyprávěli o tom, co od Krista přijali a tak se slovo evangelia rychle rozšířilo na všechny strany. Není to pro nás nic nového a častěji mluvíme o tom, že máme a chceme předávat slovo evangelia dalším, hledajícím, potřebným, nevěřícím. Vyzkoušeli jsme už řadu různých forem a hledáme stále nové cesty a způsoby. Jsme rádi, že ke sdílení evangelia se používají i ty nejnovější komunikační prostředky a technologie. Všechno má sloužit tomu, aby se Boží slovo dostalo k dalším lidem (*např. rozhlasové, televizní nebo internetové vysílání nedělních shromáždění*). Jenže lidé okolo nás nejen poslouchají, co říkáme, ale také se dívají, jak žijeme.

Když se ptáme, co si lidé v Soluni o křesťanech povídali, pak zjistíme, že je nejvíc zaujala velká proměna jejich života. Lidé, kteří měli své náboženství s množstvím různých božstev a bůžků, se obrátili k jednomu živému Bohu. Lidé, kteří byli plni pověr, uvěřili v Ježíše Krista. Určitě to nebylo jednoduché! Pověry jim pomáhaly rozumět světu, životu a přírodě – a oni to měli najednou všechno opustit. Je pravda, že to jejich náboženství bylo náboženstvím, ve kterém vládl osud a oni žili v nejistotě a ve strachu. Uctíváním přírodních živlů, tajemných sil a neosobních božstev se snažili si je nějak naklonit, ale neměli to nikdy jisté. To byla jejich životní filozofie, životní styl a životní cesta. Kázání evangelia o Ježíši Kristu jim tyto představy nabouralo, Bůh jim otevřel oči a působením svého Ducha dal sílu, aby opustili dosavadní způsob života. Přijetím Ježíše Krista mohli vyjít ze stereotypu slepého náboženství a začít nový život. V tom je ten velký div! Ta změna byla vidět na jejich radosti, na jejich klidu a pokoji, na vztazích k lidem a postojích k okolnostem. Všichni prostě viděli, jak je víra v Krista ve všem ovlivnila a jak se z nich stali úplně jiní lidé. Opravdu to tak je, že víra v Krista působí proměnu a přináší do života člověka pokoj, radost, lásku a naději. Z takto proměněných lidí buduje Ježíš Kristus nové společenství své církve.... Také společenství křesťanů je společenstvím, kde je to úplně jiné než v běžném kolektivu, spolku nebo nějaké organizaci... Církve, která přijala evangelium, je musí předávat dál. Církve, která předává evangelium, je musí také ztělesňovat! Prostě: nemůžeme něco jiného říkat a něco jiného žít. To, co platilo o Soluni, by mělo platit i o nás: lidé jsou osloveni nejen tím, co slyší ve slovech, ale také tím, co vidí na životech křesťanů. Modleme se za to, aby náš sbor ztělesňoval živého Krista a mocné evangelium. Usilujme o to, aby se evangelium o Boží záchraně šířilo do našeho okolí a aby bylo nejen slyšet, ale také vidět.

(4.6.2011 – B. Kaleta)